

eller ophæves uden ved Lov, et heller noget Mantskab indskrives, noget Statslaan optages eller nogen Staten tilhørende Domaine afhændes uden ifølge Lov". Fremdeles er der § 52: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efter at samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter. — Finantsforslaget behandles først i Folkethinget. — Forinden Finantsloven er vedtagen, maae Skatterne ei opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme". Endvidere § 55: „Intet Lovforslag kan endelig vedtages, forinden det tre Gange har været behandlet af Thinget". Fremdeles er der § 56: „Naar et Lovforslag bliver fastsat af et af Thingene, kan det ikke oftere foretages af samme Thing i samme Samling", og endelig er der § 57: „Naar et Lovforslag er vedtaget i det ene Thing, bliver det i den Form, hvort det er vedtaget, at forelægge det andet Thing; hvis det der forandres, gaaer det tilbage til det første; foretages her atter Forandringer, gaaer Forslaget paany til det andet Thing. Opnaaes da ei heller Enighed, skal, naar et Thing forlanger det, hvert Thing indvæne et lige Antal Medlemmer til at træde sammen i et Udvalg, som afgiver Betænkning over Uoverensstemmelse. I Henhold til Udvalgets Indstilling finder da endelig Afgjærelse Sted i ethvert Thing for sig". Det er disse Bestemmelser i Grundloven, som hovedsagelig fastsætte, hvorledes Lovforslag skulle behandles, hvorledes de knytte sig til Finantsloven, igjennem hvilken der alene kan gives Hjemmel for Oprævning af Skatter og Udbetaling af Udgifter. Naar man fastholder dette, vil man let kunne indsee, hvad der ogsaa har fundet Sted, at den naturlige Vej fra Begyndelsen af var, igjennem Finantsloven at indbringe alle saadanne Forslag, som fastsætte Udgifter og deriblandt Lønninger. I de første Finantslove vil man see, at man har forsøgt at behandle mange Lønningspørgsmaal, og at man bragte mange af dem til Afgjærelse, naanseet, at de Bestemmelser, som der toges, fik en længere Varighed, naaget Finantsloven efter sin Natur kun omfattede eet Aar. Man maa ogsaa erindre, hvorledes det da gik til, at disse Dele af Finants-

loven mere og mere udsøndredes; det var Folkethinget selv, som erkjendte, at naar de Gjenstande, som angik Lønnings Fastsættelse, og som navnlig omfattede hele Classer af Embedsmænd, skulde behandles med Omhyggelighed, saa vilde det drage Finantslovens Behandling saa langt ud, at Rigsdagens Samlinger derved i væsentlig Grad forlængedes; det forhindrede ogsaa, at begge Thing kunde faae den frie Indflydelse paa Lønningslovene, som det var ønskeligt, at de maatte faae. Man var snart kommen til den Erkjendelse, at man hellere maatte komme til at udsætte Lønningslovenes endelige Afgjærelse Naaringer igjennem, end at man, for at trænge dem frem igjennem Finantslove, maatte behandle dem overfladisk eller bevirke, at den Uoverensstemmelse, som med Hensyn til disse Dele af Finantsloven kunde indtræde mellem de to Thing, skulde give Anledning til, at hele Finantsloven blev holdt tilbage. Det er altsaa dette Thing, som, for at lette Finantslovens Behandling, har givet Regjeringen en Anviisning, som ogsaa af den er bleven fulgt, til at udtage disse Dele af Finantsloven og behandle dem særskilt, hvorved de jo dog ikke vilde tabe den Charakter, som de havde, forsaavidt de skulde hjemle Udbetaling og være Dele af Finantsloven. Det kunde jo ikke være dette Things Mening, ved denne Tilskyndelse ligesom at opfordre Regjeringen til at forminskte Finantslovens Betydning; det er gjentagende og gjentagende holdt fast. Man kan gaae Forhandlingerne igjennem, og man vil næsten hvert Aar finde, at den samme Gjenstand har ligget for og altid har været fastholdt paa den samme Maaade; der gik imidlertid flere Aar hen, hvor man ikke kom til at følge nogen fast Vej i denne Retning, fordi der dengang var mindre Opfordring til at tage alvorlige Forholdsregler imod de Misgreb, som efterhaanden kunde gjøres ved at følge denne Tilskyndelse fra Folkethingets Side, og fordi man i det Hele taget ogsaa i dette Sæg maatte komme til Erfaring, maatte komme til at berigtige de forskellige Betragtningmaader, man søgte at gjøre gjældende ad Erfaringens Vej. Da indtraadte den Tid, hvor Fællesanliggenderne udsøndredes fra Rigsdagens Myndighed, og en egen Forsatning